

Но, Боже мой, дали имаше поне петъ души между депутатитѣ, които да слушатъ съ внимание наставленията на апостолитѣ? Народътъ дълбоко вѣрваше въ своята божествена сила и въ падането на Турция. Навсѣкжде се слушаха гласове „ще победимъ!“ Едно желаеха само да чуятъ представителитѣ: кой день ще се развѣятъ народнитѣ байряци и кога ще се свършатъ нашитѣ теглила. Тукъ апостолитѣ се затрудняваха да отговорятъ положително, защото се бояха да изкажатъ тая страшна тайна предъ 200 души. Преди единъ месецъ бѣ прието възстанието да избухне на 1 май. Но това знаеха само нѣколко души по-вѣрни хора.

Черната усойница.

Надвечеръ, додето траеше заседанието, отведнажъ черни облаци покриха небето; загърмѣ, загрещѣ, силна буря забуча, която превиваше буквитѣ клони къмъ земята. Притѣмни като нощъ, и силенъ дъждъ, който се изливаше като изъ ведро, почна да вали. Въ това време една змия, черна като катранъ, се подаде отъ източната страна на гората и преспокойно излѣзе на поляната срѣдъ самото Оборище, дето заседаваше събранието.

Воловъ се спусна и хвана змията въ ржката си и предъ очитѣ на депутатитѣ остави да го клъцне студената усойница по прѣста.

— Гледайте, какъ насъ, апостолитѣ, не ни повреждатъ и змиитѣ — каза той, когато игленото езиче бѣше лизнало голѣмия му прѣстъ.

После той отпусна на земята черната усойница и захвана да си смучи прѣста. Тя биде убита. Нѣкои суевѣрни представители изтълкуваха появяването на тая змия не на добро за бждещето движение.